

Primož Čučnik
MIKADO
(1 - 5 - 5 - 15 - 15)

Predigra

P e s e m   je
Z r a   č   n a   ,
P r e   P r o s t a   ,
V s a k   D a n   J a   ,
N e   S   K o n č n a   ...

* * *

Namesto očesa: Uh.O.

* * *

Pesmi, zbrane v tej knjižici, sem pisal s premori, kadar sem imel čas, vsak dan, kadar pač že, vse leto, več let, nedoločeno, brez načrta.

Namenoma me spominjajo na pesmi, ki sem jih pisal v času hitrejšega teka, tj. v zbirki *Akordi*, pred približno sedmimi leti.

Za vse te pesmi je pač značilno, kar morda za pesmi ni vedno značilno.

Za vse te pesmi je značilno to, da so brezkončne in/ali priložnostne.

(Pozneje bi lahko rekel: metafizične in priložnostne).

Nekoč se mi je, popolnoma naključno, posvetila igra, ki mi je, v trenutnem preblisku (hevreka!), pomagala napisati te pesmi.
Igra s številkami in paličicami, ki se imenuje mikado.

Kadar sem jih zapisoval, sem, s samim sabo (»v duhu«), igral mikado.
Hevreka!
Priskrbel sem si komplet paličic mikado.

Osnova mikada je, da s premikanjem izbrane paličice, ne premakneš drugih paličic.
Da s premikom ne prekineš igre.
Da s premikom ničesar ne poškoduješ.
Ko posamič pobereš vse paličice, ne da bi premaknil katero izmed preostalih, je igre konec.
Možnosti ponovitve je neomejeno.
(Kakšno naključje! mikado je madžarskega izvora in jaz se peljem skozi Balaton).
Številke pri mikadu so naslednje.

V igri imamo 1, 5, 5, 15, 15 paličic.
V knjigi imamo 1, 5, 5, 15, 15 pesmi.
To je skupaj 41 kosov.
Število 41 ima delitelja 1, 41.
In neskončno število večkratnikov.

Paličice/pesmi v igri predstavljajo različne vrednosti (1, 5, 15).

Točkovno največ vredna, modra paličica (1), se imenuje mikado.

Nekatere paličice/pesmi so vredne več od drugih (1>5>15).

Tako kot v svetu.

Ena valuta je vredna več od druge.

Ampak če igraš to igro s samim sabo, vrednosti nič ne pomenijo.

In zmagovanje tudi ne.

Ne gre za tekmovanje, tekmovalnost je izključena.

(V igri je drugače kot na trgu.)

V igri mora biti zračno, prezračeno.

Ugotovil sem, da je to preprosta igra in da je vsakomur razumljiva.

Ugotovil sem, da je tako tudi edino pravilno.

Ugotovil pa sem tudi, da je igra najbolj zanimiva takrat, kadar se zdi, da se ne bo nikoli končala.

Kadar se vsaj navidez igra kar naprej, brez konca.

Ne samo, da se mi je tako zdelo, tako je bilo.

Nekoč sta živela Homer in Heziod.

Časi se spreminjajo.

Ohranja pa se uganka.

Človek je umrljivo bitje.

V primerjavi s smrtnim življenjem.

V igri končnih igralcev največ šteje
brezkončnost.

Nepojmljivo, neizrekljivo, skrivnostno.

(Vesolje se širi z neznan(sk)o hitrostjo.)

Ko sem to spoznal, sem vsak večer zaspal miren.

Igra se je igrala.

Igra se igra.

Igra se bo igrala.

Igra je brezkončna.

To mi gre težko z jezika, ampak pesmi v
tej knjigi se ukvarjajo z neskončnim in so
metafizične.

Metafizične v smislu, ki govori o tistem mi.

Ali imamo posluš za to, kar slišimo.

Kar smo ujeli, smo vrgli proč, česar nismo ujeli,
imamo.

Prav v tem je prednost teh primerjav: podučijo
nas o nas samih.

Za pesnike v državi ni mesta.

Ko sem to ugotovil, so me začele zanimati tudi
druge presežne in neskončne stvari.
Spoznal sem, da jih je precej okoli mene.
Da so to vsakdanje in preproste reči.

Ki jih ni težko spregledati.
Ne opaziti oziroma ne videti.
Ne slišati.
Ne zavohati.
Ne otipati.

Koliko jih mora biti šele drugod, v širšem
prostoru-času.
Zato je vredno nadaljevati z (našo) igro.
(Tu si zamislite vse mogoče igre; igre brez meja).
Ker so te reči na videz nekaj, kar nam
nasprotuje.
Nam? Komu? Smrtnim in končnim.

Opaziti pa je tudi, da jih nismo najbolje
razumeli.
Nismo zares sprejeli, da so.
Preproste in vsakdanje.
Presežne, neskončne, (in nesmrtnne) ...
Vznemirljive; kot takšne.
Vid(e)ne ali nevid(e)ne.

Brezkončne, pa tudi – to gre težko z jezika –
večne.

Več ne ali večne.

O, bog.

Ne postavljajmo toliko vprašanj.

Verjetne.

Neverjetne.

»Smrti ni«, pravi Srečko...

proti realistom in ateistom.

Na večno življenje, drugače nima smisla.

V jeziku težko, ampak ...

realnost jezika je nezavedna.

Jezik se trudi.

Zanimivo, da v tej igri ni soneta.

Zanimivo, da v tej igri ni sonetu in ne sonetom.

Zanimivo, vse kar vržem v zrak, se vrne.

Brezkončno, brezmejno, brez krajno.

Prileti na tla.

* * *

V očesu je zraslo uho.

[1]

V očesu mi je zraslo uho.
Kar naj bi videl, sem slišal.

Hotel sem se prepričati,
da bom ljudem,

za hrbtom, ki lažejo,
lahko pogledal v obraz.

Priskrbel sem si veliko mikrofonov,
da bi se obranil pred govoricami.

Imel sem nov pribor
za ravnodušnost.

Vedel sem, da bo minilo.

To je moja šestintrideseta sezona
z odprtimi ušesi.

Ljubljana je lepo mesto.

Moje mišice so žive.
Šumenje je moj zemljevid.

Na trgih so množice,
ki jim ne morem več
pogledati v oči.

Držati se moram ob strani.

Nekako sem sam kriv,
da sem sam.

Ah, pridi in objemi me,
razglašeno mesto.

Bil sem in nisem hotel biti
nesrečen.

Hotel sem se premakniti z mesta,
kupiti najbližjo vozovnico.

Pozabiti na slabo in
ne glede na dobro sezono

švigniti po stezi kvišku,

ne glede na žeblje in pomene,
ki so že zdrseli v deske.

Kar sem izgubil,
je vredno obžalovanja.

Namesto z očmi sem videl z ušesi:
izgubil sem solze.

Tresel sem se v strahu,
da med številnimi glasovi

ne bo nihče več
prepoznal mojega glasu.

Da ne bo nihče opazil
telesa v zakotju,
ki se zvija v smrtnih mukah.

Umirajoče telo,
ubogi starec,

potrebuje zrak,
potrebuje sonce.

Letim nad Atlantikom –
obenem sonce, zrak in pritisk,

začenjam izgubljati višino –
vata me zaziba v dremež.

Starec v zakotju;
umira v mojem polsnu,

svet je lep in ogaben hkrati,
s slabim smislom za humor.

Zato se umiri, smrtnik.

Kdo ve, kdo
se bo zadnji smejal v spanju.

Noč je polna zvezd.
Rad bi jo doživel s tabo.

Izgubil sem soseda.
Sprehodil se je čez oblake.

Penasti kot smetana
se vdirajo čez glavo.

Če padeš z lune, zelo boli.
Ne vidiš, kako strmoglavljamo.

Vsak posebej,
z občutkom za zvočnost.

Hitrost spreminjanja glasov
me brani pred govoricami.

Daje glas, zagotavlja.

Izgubil sem dneve pohajkovanj,
ki so epifanija
in berači, vredni usmiljenja.

Ostal sem brez trafikanta,
ki je vedel,
da je smrt zločin brez pojasnila.

In razbitje bo tako nenadno.
Raje poglej skozi okno.

Pena na modri podlagi miruje.
Na oblaku je senca krila prosta.

Ne bodi prepočasen,
da te žalost ne dobi
v svoje snope

in prekine šum;
pod koti razpršene svetlobe.

Poslušaj sonce med nami.

Z vsemi štirimi se ga okleni.

V trenutku lahko izgine.